

Sygn. akt III CSK 303/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Polskiej Prowincji [...] przeciwko T.D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
oraz skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa .../16,

**odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę
5.400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący w obu skargach kasacyjnych oparli swoje wnioski o przyjęcie skarg do rozpoznania na ich oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej na to, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący pozwany wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 245 k.p.c. poprzez błędne uznanie za dowody niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii dokumentów prywatnych. Natomiast skarżący powód powołując się na oczywistą zasadność skargi wskazał na naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 354 § 1 k.c., art. 476 k.c. i art. 486 k.c.

Treść uzasadnień obu wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania nie przekonuje o ich oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez obu skarżących nie usprawiedliwiają takich ocen zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przez nich przepisów, widocznego *prima facie*. Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanki przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Ponadto wypada przypomnieć, że - stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. - podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).